

LUȘ URȘU

Ultima vânzare a păcatului

DOXOLOGIA
Iași, 2025

Era liniștită. După ce bău ceaiul de tei, își luă de pe noptieră peria de păr și, cu mișcări ușoare, începu să se pieptene. Avea părul moale și, ca să nu-l rupă, întotdeauna îi acorda o atenție deosebită. Era momentul ei preferat și, fiind doar cu ea, avea timp suficient să reflecteze. De afară veneau glasurile celor din cor. Din ea, dinăuntrul ei, venea pace. De fiecare dată când ajungea aici simțea liniște. Și cum altfel când acolo crescuse. Camera micuță îi fusese în ultimii 35 de ani refugiu. În ea a început să viseze, cu vise pe care ți le aduci aminte atunci când te trezești. Uneori în culori sau cu vaga impresie că aveau și culori. Ele, visele ...

După ce termină, curăță peria și o puse înapoi pe noptieră, trase cuvertura de lână de pe pat. Abia atunci, întinsă, simțise cu adevărat sfârșitul zilei. La început nu închise ochii. Fixă privirea în tavan fără a urmări ceva în mod deosebit, pur și simplu își căuta amintiri pe care, dormind, să le poată visa. Dar nu în fracțiuni de bătăi de aripi. Nu, nu-și voia visul asemenea unui colibri ce culege nectar de la o floare colorată la fel ca penajul ei. Își dorea tihnă în visare. Să-l guste încet și, ca după o cafea bună, să-i rămână aroma de boabe proaspăt râșnite.

Când Morfeu zeul, unul din cei 1000 de fii ai lui Hypnos se apropie să o atingă cu frunzele de mac pe la pleoape, Viviana deja adormise. Își începu drumul pășind pe aleile din parcul vieții ei. Fața, ca și la bebeluși, îi zvâcnea uneori încet. Poate un mușchi sau o amintire. Degetul mic și cel inelar de la mâna stângă, uitată afară pe pătură, se închideau periodic agățându-se de un fir, urmând ca mai apoi să se destindă. Probabil după ce eliberă din palmă fluturii frumos colorați, adunați de printr-o poiană vie din somnul ei.

- Mamă, uite ce buchet frumos ți-am făcut! Dar măică-sa privea jos, în vale. Se făcuse târziu și trebuiau să se întoarcă. Să nu-și supere odrasla, se făcu interesată de florile copilei.

- Hai să vedem! Știi ce ai cules?

- Da, mami! Uite ... și Viviana începu să i le înșire: am stânjenei, pentru că știi că îi adori, grăscioară, potiraș, dedițel, tămâior și mai sunt câteva, dar nu-mi amintesc cum se cheamă.

Măică-sa o privi zâmbind și îi zise:

- Viviana, trebuie să mergem! E mult prea târziu, hai! Și copila, ascultătoare, o zbughi pe cărare. Din când în când se mai oprea să se uite pe la câte un mușuroi de furnici sau pe la câte o floare pe care nu o cunoștea.

- Mamă, dar când înfloresc sânzienele? Nu le văd nicăieri!

- Pe 24 iunie, Viviana, de ziua ta! Și femeia zâmbi din nou. Mînunea care-i zburda în față era singurul copil. Ea și Laur își doriseră o casă plină de copii, dar cerul s-a îndurat doar o singură dată de ei. Chiar și atunci Ana

a fost la un pas să se piardă. Cu tot cu fericirea din ea. Îi fusese rău și la spital oamenii ăia în halate albe îi spuneau câte ceva, dar biata femeie nu înțelegea mare lucru. În timp ce în fața ochilor luminile se întrerupeau sistematic, în urechi îi auzea pe medici:

- Nu a fost luat în evidență ...
- Eclampsie! Pregătiți sala numărul 2!
- Avem o cezariană urgentă!
- Ce anesteziști avem?
- Dr. Bobei operează?

Încerca să se liniștească. Îi era frică să lupte, de teamă să nu-i facă rău copilului. Capul o durea îngrozitor, îi era greață și avea vertij.

Se lăsă așadar pe mâinile doctorilor. Știa ei ce fac și nu dorea să le zădărnicească munca.

Se trezi în dimineața următoare. Lângă patul ei, într-un incubator cu două găuri pentru mâini în capacul de plexiglas, era mila lui Dumnezeu. Se născuse sub greutate. Avea câteva fire de păr castaniu, care erau cumva date într-o parte, lucru ce-i dădeau un aer ștregăresc micuței. Avea și o branulă cu un furtunaș introdus printr-o nară. Era tare mică. Ei, dar timpul uneori le rezolvă pe toate. După trei săptămâni, Laur își luase fetele de la spital și le duse acasă. În tot acest timp, cât a fost singur, bărbatul se ocupase de casă. În camera lor, lângă noptiera ei, trona un pătuț cu speteze de culoare roz, salteluță cu iepurași și un șirag cu fluturi colorați, pe care îi puteai mișca doar prin simpla învârtire a unei cheițe. Pe noptieră, lângă ceasul Anei primit de la bunica ei la nuntă, o săsoaică vrednică și de cuvânt,

era o cutie muzicală din lemn de nuc, în formă de inimă. Melodia care se auzea când ridicai capacul nu era o simfonie, dar avea darul ca atunci când o ascultai lângă ființe dragi să te ducă departe. Cu gândul. Sau cu mulțumirile.

Femeia privi încă o dată spre vale. Se vedeau lumini, ceea ce era bine, reușiseră.

- Mami, dar de Sânziene vor veni ielele la mine? Voi primi cadouri de la ele?

- Viviana, nu de la ...

- Dar chiar sunt fermecate? Spune, mamă! Spune-mi, pot deveni și eu „ială”?

Maică-sa începu să râdă copios:

- Nu, draga mea, tu vei rămâne un copil frumos, care va crește la fel de frumos și te vei bucura de toate lucrurile din jurul tău. Tu vei atinge flori de colț și te vei transforma într-una din ele!

- Voi fi o floare, mamă? Întrebă Viviana în timp ce sărea un șotron imaginar.

- Deja ești, Viviana, și o luă pe micuță de mână. Ajunseră în sat și îi era frică să nu o sperie vreun câine răzleț. Ce bucurie avea în suflet! Tot timpul cât a fost copila mică, maică-sa visa la momentele astea ale lor, doar ale lor.

Laur le aștepta cu masa pusă. Încă mai avea șorțul bleumarin cu mărginuță albă și pieptar inscripționat cu „cel mai bun tătic”.

- Ana, ia și te schimbă cât o spăl eu pe micuță! Apăi, hai să mâncăm și să vedem poate găsim un film, ceva.

- În regulă! Hai, prințeso, du-te și te spală, îi spuse maică-sa.

Apoi urcă sus, în camera lor. Se întinse în pat cu picioarele încălțate, scoase în afara saltelei, să n-o murdărească. Era frântă, dar totodată bucuroasă. Parcă îi râdea sufletul. De fapt, altfel spus ... simți o altfel de căldură acolo, în piept, în dreptul inimii. Era ca un lichid cald, numit răs de suflet. După ce se odihni preț de câteva minute, femeia se așează pe scaunul din fața mesei de toaletă. În lumina difuză a veiozei, chipul ei se vedea frumos. Încă era tânără și puternică. Cu peria de păr în mână, se privea în oglindă în timp ce-și peria părul. Fetița îi moștenise părul, la fel de bogat, castaniu și ondulat ca al ei. În ușă apăru micuța:

- Gata, mami, m-am spălat! Acum mă dai cu parfum de-al tău pentru oameni mari? Te rog!

Ana se uită la ea și, cu surâsul ei veșnic, îi spuse:

- Bineînțeles, Viviana! O domnișoară trebuie să arate ireproșabil la cină. Vino!

Și puful din sticlută îi atinse gâtul ca o șoaptă. Peste ani, își va aminti de scena asta și-i va fi dor de parfumul maică-sii, cu miros de oameni mari.

Cina fusese o reușită. Laur gătea bine și o făcea destul de des. Ana, învățătoare la școala din sat, avea puțin timp liber. Atunci când a preluat catedra și-a promis că va face tot posibilul să-și lase amprenta asupra copiilor. De aceea rămânea peste program făcând diverse activități cu cei mici, inclusiv pregătirea temelor pentru a doua zi.

- Tata, a fost delicios! Să-mi faci orezul ăsta cu legume cel puțin o dată pe săptămână!

- Bine, Viviana, dacă îți place așa mult, îți voi face, spuse Laur zâmbind.

Se uită la cele două fete din fața lui și se posomorî. Îl apăsau chestiuni urgente, pe care trebuia să le discute cu Ana.

- Dar mai sunt chestii delicioase și poate învăța și maică-ta să gătească!

- La tine este mai gustoasă mâncarea! Mama, în schimb, face cele mai bune deserturi. De exemplu, colțunașii ei sunt magici! Mai ales când îi stropește cu unțisor topit. Iamii!

- Domnișorico, dacă ai terminat, este timpul să mergi la somn! Deja este târziu.

- Aș mai fi stat puțin cu voi! Of! Care mă duce? Pe acolo, în întuneric, cred că sunt reptilienii. Trebuie să mergă neapărat cineva cu mine!

Maică-sa se ridicase, o luă de mână și începură să urce scările spre mansardă.

- Stai cu mine până adorm? Îți voi da o îmbrățișare drept răsplată!

- Puiule, părinții nu au nevoie de răsplată de la copii! Ei pur și simplu sunt acolo. Lasă, ai să înțelegi tu mai încolo. Acum, tu trebuie doar să te joci, să înveți din jur și să iubești!

Îi așeză perna, după care o înveli cu păturica ei preferată. O primise în dar de la nașa ei. Și întâlnindu-se rar cu ea, din cauza distanței, chestia aia pufoasă o făcea să se simtă bine.

- Mamă? și Ana își ridică privirea spre ea. De obicei, îi spunea în toate felurile posibile: mami, mămicuță,

măicuță, veveriță, rândunică ... Dar când îi spunea curat „mamă”, femeia știa că urmează ceva serios. Pe cât de copilăroasă și jucăușă era, pe atât de sobră părea uneori.

- Da, sufleteț! Ce este?

- Mamă, tu știi ce este iubirea? Sau oamenii mari știu ce este?

- Este o întrebare grea, Viviana! Deși îți pare greu de crezut, uneori copiii simt și știu să răspundă mai bine la o astfel de întrebare. Poate noi o căutam prea mult și de aceea nu o vedem cât de aproape ne este. Ce să-ți spun ... Eu cred că iubirea este în primul rând despre bunătate. Dacă ești rău, nu poți iubi un om, un câțel sau o floare. Nici măcar o amintire frumoasă nu poți iubi. Este ca și cum ai face grădinărit fără apă. Da, Viviana! Iubirea este apă și fără apă ființele nu pot trăi.

- Mami, tu și tata sunteți apa mea! Și își închise ochii, plecând ușor în aval, pe râul ei cu apă limpede.

Ajunsă jos, Ana se întinse pe canapea și Laur îi luă pe rând câte un picior, masându-l. Știa că-i place, mai ales după o zi încărcată.

- Hei, ce ai avut la masă? Erai bosumflat.

- Mai degrabă îngândurat. Ana, adormi sau mai putem sta puțin de vorbă?

- Mai stau, sigur! Hai să vedem cum putem rezolva.

Întotdeauna fusese stăpână pe sine, era dură, deși aspectul exterior o făcea să pară o puștoaică. Când cobora muntele, de la distanță, părea o fetiță cu un rucsac uriaș

în spate. Uneori își împletea o coroană din flori de munte și atunci chiar părea o școlăriță.

- Am analizat cât se poate de bine situația noastră financiară și m-am decis că este momentul să fac ceva. Voi pleca în Spania. Am aplicat pentru un post de inginer și am fost acceptat. Am făcut pasul ăsta în speranța unui trai mai bun pentru noi.

Se uită la el cu ochi goi. Nu știa ce o durea mai tare. Faptul că va pleca și ea va rămâne singură cu micuța Viviana sau că a hotărât singur fără să se consulte cu ea? Nu, nu prea era corect! Încă de la început, de când s-au cunoscut, își spusese tot. Poate prea ... tot.

Ea era în ultimul an la liceul pedagogic și el student în anul IV la facultatea de construcții. Se cunoscuseră la un chef în campus, ea fiind invitată de către vară-sa, studentă și ea la peisagistică. Un val de muzică bună, un pârau de băutură, tineri zgomotoși și ei doi într-un colț.

- Domnișoară, dansați? întrebă tânărul de lângă ea.

Îl privi mai bine. Era înalt, brunet, ochii ca doi cărbuni, dar nu stinși, ci cu viață în ei. Radiau căldură. Ba chiar avea și lăntișorul scos peste tricou, lucru care o făcea mai târziu să râdă ori de câte ori își aducea aminte.

- Desigur! Eu sunt Ana.

- Laur. Încântat!

O cuprinse de mijloc, o apropiere de el și în timp ce Chris de Burgh povestea de doamna lui în roșu, ea, Ana, știuse. Se simțea între ei. La finalul dansului, băiatul o luă de mână, luă haina lui din cuier și paltonul ei și plecară la braț amândoi. Și așa au rămas până acum.